

Cỏ Dại

Chiều nay, một mình lang thang trên lối xưa có một cái gì nghèn nghẹn tận sâu thẳm trái tim em. Tình yêu ơi! Sao anh lại rời xa em trong lúc em cảm thấy cần anh nhất...

Nơi ấy, quán cơm này chúng mình đã gặp nhau và anh đã nhìn em, một cái nhìn lạ lùng như thôi miên đã tập cho em thói quen nghĩ về anh. Có lẽ, ý nghĩ lúc đầu của em chỉ là sự khiêu khích, em chưa bao giờ chịu thua một ánh mắt nào cả... Thế rồi chúng mình yêu nhau, một tình yêu "sét đánh" phải không anh? Những giận hờn chỉ làm cho tình yêu của mình thêm nồng nàn, anh dành tất cả thời gian có được của anh cho em. Lúc ấy, em là người hạnh phúc nhất, xung quanh em có bao con mắt cảm thông, chia sẻ và có cả ánh mắt ghen ghét nữa...

Mọi người thường nói với em "Anh là người tuyệt vời!" Có lẽ điều đó là có thật, đôi mắt của anh như biết nói và đôi mắt ấy đã dẫn dắt em đi suốt một đoạn đường dài của tình yêu cho đến khi em kịp nhận ra rằng mình đã lạc lối. Đôi mắt đam mê của anh không phải chỉ dành cho riêng em. Em hiểu điều đó và chúng mình đã chia tay hay nói đúng hơn là em đã chạy trốn khỏi anh, chạy trốn khỏi niềm đam mê và một tình yêu đang cháy bỏng trong em. Mọi người ngạc nhiên rồi trách móc em, em cười nói một câu đã trở thành biện chứng: "Tình chỉ đẹp khi còn dang dở"!

Chiều Đà Lạt se se lạnh, cái lạnh giúp người ta gần nhau hơn?! Phố vẫn đông nghẹt người và quán cơm sinh viên ấy vẫn có anh, chỉ có điều bây giờ "không có anh, em đã trở thành người khác", khi lang thang một mình ngoài trời mưa để cảm nhận dư vị của cái lạnh và niềm đau.

Em đã đi mòn những lối quen để kịp nhận ra rằng nơi nào cũng có dấu chân kỷ niệm mềm như cọng cỏ dại ven đường, sao giờ này cứ xoáy cuộn trong em, nhức nhối một niềm đau. Em yêu cỏ dại, yêu luôn cả cái vị ngọt ngào lẫn đắng chát của kỷ niệm. Nếu có trở lại chốn xưa, xin anh đừng đạp lên cỏ dại của em, xin đừng đạp nhầm nỗi đau.

Lê Thị Thu Hoài (CT6-K96 ĐH Dalat)